

Δ/ση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Αττικής, 2008-2009

(βραβείο)

«Αλήθεια ή ψέμα»

Ραχήλ Αγγέλου

Πειραματικό Μουσικό Γυμνάσιο Παλλήνης
Τηλ. 2106668547

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σπίτι φτωχικό, εργένικο που σου προκαλεί μίζερια, λες και ο ένοικός του το έχει παραμελήσει. Στη μέση της σκηνής ένα κρεβάτι με ανακατεμένα τα σεντόνια. Πάνω του μια φιγούρα στριφογυρνάει αναστενάζοντας. Αριστερά και δεξιά κούτες μετακόμισης, ρούχα πεταμένα, αποφάγια, ανοιγμένες συσκευασίες με τρόφιμα κ.λ.π. Κάπου ανάμεσα στις κούτες διακρίνεται ένα χαμηλό τραπεζάκι και πάνω του μια κανάτα νερό. Η φιγούρα σηκώνεται νευρικά και πηγαينوέρχεται στο δωμάτιο, σαν να ψάχνει κάτι. Ανοίγει ένα κουτί με φάρμακα, ψάχνει με νευρικές κι απότομες κινήσεις. Το αφήνει κάτω απελπισμένος σαν να μην βρήκε αυτό που ζητούσε. Ξαπλώνει ζανά και κλείνει το φως. Από τη στιγμή εκείνη θα σηκωθεί αρκετές φορές, άλλες θα πει νερό κι άλλες θα κινείται άσκοπα στο δωμάτιο σαν να θέλει να διώξει κάτι από το μυαλό του, κάτι που τον βασανίζει. Κάθε φορά που ξαπλώνει και σβήνει το φως, ακούγονται αναστεναγμοί και τα ζύλα του κρεβατιού που τρίζουν κάθε φορά που στριφογυρίζει).

ΕΑΥΤΟΣ Α: Κάθε βράδυ ο ίδιος εφιάλτης. Κάθε βράδυ οι ίδιες ερωτήσεις, οι ίδιες σκέψεις που με τρομάζουν...Χιλιάδες λέξεις. Χιλιάδες γιατί. Γιατί; Γιατί; Γιατί; (η ένταση της φωνής συνεχώς αυξάνεται και ο ήρωάς μας απεγνωσμένα προσπαθεί να βγάλει αυτές τις σκέψεις απ' το μυαλό του). Τύψεις! Ναι αυτή είναι η μυστική λέξη, η λέξη κλειδί. Τύψεις! Αυτό είναι. Όλα μου φαίνονται άγνωστα, ξένα· γιατί; (Σηκώνεται, βάζει λίγο νερό, αλλά ο ήχος κάθε κίνησής του φαίνεται να ακούγεται σ' αυτόν τόσο εκκωφαντικά που τον τρελαίνει). Το ψέμα μια πηγή αμαρτίας που δεν στερεύει ποτέ. Πίνω το νερό σαν λυσσασμένος για να ξεπλύνω το ψέμα, αυτή την αηδία που μ' έχει περιτυλίξει. Δύο εαυτοί, δύο προσωπικότητες, δύο εγκληματίες... εγώ και ο εαυτός μου. Η αλήθεια και το ψέμα. Μόνοι μας...(Ανοίγει την τηλεόραση προσπαθώντας να ξεχασθεί με τον πόνο των άλλων. Ακούγονται ειδήσεις: πόλεμοι, ληστείες, θάνατοι...)

Πόσα ψέματα.... (ειρωνικά)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Ξαφνικά πετάγεται έντρομος λες και έχει δει φάντασμα...)

ΕΑΥΤΟΣ Β: Ναι, αλλά αν δεν είχες πει αυτό το ψεματάκι εσύ θα είχες τελειώσει, θα ήσουν ξοφλημένος, θα είχες εξαφανιστεί!!!

ΕΑΥΤΟΣ Α: Όμως, πονάει.... Αυτή τη στιγμή οι άλλοι υποφέρουν με την υποκρισία μου.

ΕΑΥΤΟΣ Β: Γιατί να είσαι εσύ ο κάλπικος και όχι αυτοί; Τι σε νοιάζει; Αυτοί σε οδήγησαν εδώ! ΑΥ-ΤΟ-ΚΑ-ΤΑ-ΣΤΡΑ-ΦΗ-ΚΑΝ!

ΕΑΥΤΟΣ Α: Δεν μπορώ να παίζω θέατρο μ' εμένα θεατή και πρωταγωνιστή ταυτόχρονα. Δεν μπορώ να παίζω θέατρο στον ίδιο μου τον εαυτό. Εγώ φταίω, εγώ είπα τα ψέματα. Και είναι τόσο ανεξήγητα συναρπαστικό... Το ένα ψέμα φέρνει το άλλο και βυθίζεσαι ολοένα και πιο βαθιά στην υποκρισία.

ΕΑΥΤΟΣ Β: Αλήθεια, τι είναι ψέμα;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Ψέμα είναι η ανάπλαση αλλά και η παραμόρφωση της πραγματικότητας...

ΕΑΥΤΟΣ Β: Και ποιος μας εγγυάται ότι η πραγματικότητα δεν είναι πλαστή; η(παύση) Άρα, ισοπαλία. Η ζωή μας αντικατοπτρίζει την υποκρισία μας. Ό,τι χτίζουμε θεμελιώνεται μόνο σε ψέματα. Το ψέμα είναι η πραγματικότητα, ένα μεγάλο μαύρο κενό...

ΕΑΥΤΟΣ Α: Λάθος! Ξεχνάς την τρίτη διάσταση της ζωής μας. Πέρα από την πραγματικότητα και το ψέμα, υπάρχει και η αλήθεια! Η αλήθεια είναι μια ελπίδα γι' αυτούς που δεν λένε ψέματα.

ΕΑΥΤΟΣ Β: Όμως, όλοι λένε ψέματα, άρα η αλήθεια είναι ανύπαρκτη.

ΕΑΥΤΟΣ Α:(Ξεροκαταπίνοντας) Για άλλη μια φορά έχω άδικο. Για άλλη μια φορά νικήθηκα από εμένα. Δεν ήξερα ότι θα μου προκαλούσε τόσο πόνο, τόση αγωνία αυτό το «ψεματάκι»... (Πηγαινοέρχεται τρελαμένος)

ΕΑΥΤΟΣ Β: Ό,τι έγινε, έγινε για δικό σου καλό. Το «ψεματάκι» αυτό, το είπες για τη δική σου ευτυχία. Καλά έκανες...

ΕΑΥΤΟΣ Α: Όχι, δεν το είπα για μένα, μα για τους άλλους! Με το ψέμα ήθελα να εξασφαλίσω την ησυχία, την ψυχική ηρεμία των άλλων. Δεν ήθελα να τους ταράξω, να τους πικράνω, να τους...να τους... να τους απογοητεύσω...(τονίζει την τελευταία λέξη αποκαλύπτοντας αυτό που τον πονάει).

ΕΑΥΤΟΣ Β: Ενώ αν έλεγες την αλήθεια θα εξασφάλιζες τη δική σου ηρεμία.

ΕΑΥΤΟΣ Α: Άρα πίσω από κάθε ψέμα κρύβεται το καλό, το λευκό, το αθώο;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Μην λες ψέματα και στον ίδιο σου τον εαυτό. Το ψέμα ήταν μια ψυχική σου ανάγκη. Ήταν κάτι που έπρεπε να το λαξεύσεις εσύ με τη δική σου σκέψη. Να του δώσεις μορφή, τη δική σου μορφή...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Η νύχτα πέρασε αφήνοντας τα σημάδια της στο πρόσωπο του ήρωά μας. Έχει αγγίξει φευγαλέα με τη ματιά του όλες τις γωνίες του σπιτιού, ενώ η συνείδησή του, ο δευτερός του εαυτός είναι κρυμμένος στο βάθος, σαν σκιά)..

ΕΑΥΤΟΣ Α: Ξημέρωσε, ξημέρωσε ένας ήλιος που δεν τολμώ να τον κοιτάξω, να σκεφτώ την λαμπρότητα του. Αυτό που με βασανίζει είναι ανυπόφορο. Θέλω να κολυμπήσω, ν' ανοιχτώ στα βαθιά του κόσμου των συναισθημάτων, αλλά δεν μπορώ. Θέλω να μιλήσω, να φωνάξω. ΑΓΑΠΩ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ! Αλλά δεν μπορώ, δεν τολμώ, έχω την αίσθηση ότι δεν υπάρχω, ότι κάποιος με πήρε και μ' έκανε σύννεφο· σύννεφο γκρίζο που κάποια στιγμή θα γίνει βροχή και θα εγκλωβιστεί στη γη, στο χώμα, στη στάχτη. Μονάχος, παρέα με μια ακατάπαυστη κραυγή σαν θάνατος που κυνηγάει... με κυνηγάει αιώνια. Να μου κάνει τι; Τι χειρότερο μπορεί να συμβεί... Δεν μπορώ να κλάψω, ν' ανασάνω, να θελήσω! Από πού να πιαστώ; Δεν είμαι τίποτα, Δεν υπάρχει τίποτα. Είναι τρομαχτικό. Μόνος με τη σκέψη. Όχι τη δική μου. Γιατί ενώ άλλοι οδηγούν τη σκέψη μας, εμείς φαινόμαστε υπεύθυνοι. Τώρα; Έχω φυλακιστεί στο δικό μου διάφανο ψέμα. Τίποτα σκληρότερο απ' το να θες να συγχωρήσεις τον εαυτό σου και να μην μπορείς. (Ανεβάζει τον τόνο της φωνής, καθώς αρχίζει να γίνεται όλο και πιο επιθετικός, απευθυνόμενος στους θεατές) Ε; Μήπως δεν συμφωνείς; Δεν ζω! Είμαι μια ζωντανή παρεξήγηση! Ανόητο! Τι αξίζει, τι αξίζεις, τι αξίζω; ΤΙΠΟΤΑ! Ένα μηδέν! Τόσο μεγάλο, τόσο ολοστρογγυλό, απόλυτα ασύλληπτο ΤΙΠΟΤΑ! Χα! Ας γελάσω! Ποιος εμ' εγώ που μπορώ να κρίνω τον ίδιο μου τον εαυτό; Μπροστά μου δεν πιάνω μία! Όρες ώρες έχω την εντύπωση ότι όλοι μας είμαστε μια ψευδαίσθηση. Σκληρή, αμετανόητη και ύπουλη. Ποτέ να μην καθησυχάσουμε τον φαντασμένο εαυτό μας, να παραδεχτούμε έστω και το όμορφο. Μόνο ο ουρανός είναι αληθινός.

ΕΑΥΤΟΣ Β: Δηλαδή ψεύτικος.

ΕΑΥΤΟΣ Α: Ξέρεις γιατί; Γιατί είναι απέραντος. Και είναι τόσο ψεύτικος που φαντάζει εικονικά πραγματικός. [Σαν να ξυπνάει, τρίβει τα μάτια του, αναστενάζει]. Αλήθεια, τι συγκρίνω τώρα; Έχω τρελαθεί ή απλώς ονειρεύομαι; Απομακρύνομαι ή ελπίζω ότι έτσι θα αποδείξω ότι αυτά που πιστεύω είναι πραγματικά; Ξέρω ποιος είμαι; Ζω ή απλώς σκέφτομαι;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Η λογική σε πεθαίνει.

ΕΑΥΤΟΣ Α: Ζωή είναι κάτι σίγουρο, κάποιο σίγουρο αίσθημα.... Τόσες φιλοσοφίες πού οδηγούν;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Απλό· σ' ένα άσχημο τέλος.

ΕΑΥΤΟΣ Α: Περπατώ σ' ένα νοητό νήμα κρατώντας το βαρύτερο κομμάτι του εαυτού μου: το ψέμα. Ερημιά...Είμαι μόνος μου... Πονάω, ελπίζω, ανασαίνω, άρα ζω! Όμως, γιατί είμαστε τόσο περίπλοκα φτιαγμένοι;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Όλα είναι ψέμα.. Αυτό είναι κάτι μοιραίο...

ΕΑΥΤΟΣ Α: Χάλασα τη ζωή μου.

ΕΑΥΤΟΣ Β: Αλλά μήπως ήταν και φτιαγμένη;[σκέφτεται σατανικά]Είσαι σίγουρος ότι ήταν ζωή;

ΕΑΥΤΟΣ Α: [το προσπερνάει] Ή μάλλον δεν πρόλαβα να τη φτιάξω επειδή με υπνώτισε το ψέμα. Ξέρεις, είναι πολύ παράδοξο· όλοι έχουν μάθει να συνδέουν το ψέμα με το λάθος. Ποιος το έχει πει; Γιατί; Πότε; Ποιος μας υπογράφει τ' ότι το λάθος παραπέμπει στο ψέμα κι ότι το ψέμα αναγνωρίζεται μόνο πάνω σε μια αληθινή πραγματικότητα; Κανείς! [Με κακία] Σε μισώ!

ΕΑΥΤΟΣ Β: Εμένα;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Εμένα, εσένα, αυτούς, εσάς, όλους![απευθύνεται στο κοινό] Μόνο το ψέμα δεν μισώ, το μοναδικό μου πραγματικό συναίσθημα.

ΕΑΥΤΟΣ Β: Είναι συναίσθημα; [σατανικά]

ΕΑΥΤΟΣ Α:[το προσπερνάει] Ας πούμε ότι εγώ συνδέω το λάθος με την αλήθεια ή μάλλον με την πραγματικότητα, γιατί η αλήθεια δεν υπάρχει. Δεν είμαι λανθασμένος, ούτε άσχημος ψυχικά. Είμαι κακός, ναι πολύ κακός. [ειρωνικά]Γιατί; Τι περιφρόνηση! Μπορώ να με αντέξω; Είμαι καλός γιατί με μισώ. Άρα έχω σωστή συνείδηση, επειδή μισώ τον εαυτό μου που είναι κακός,, σατανικά κακός. Γιατί; Γιατί μ' εμπνέει, ναι μ' εμπνέει το κακό. Λάθος μου, όσο δικό σας να με ακούτε.... Άσχημος, λάθος, ψεύτης, κακός. Αυτά θα με κολακεύανε.... απλώς επειδή δεν αγαπώ!

Υπάρχει ζωή χωρίς αγάπη; Ναι , η δική μου! Είμαι σίγουρος ότι ζω!

ΕΑΥΤΟΣ Β: Ζεις πραγματικά όμως;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Τι λες;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Ή ζεις μέσα σε μια ψευδαίσθηση, σ' ένα κόσμο αγγελικά φτιαγμένο από σύννεφο και πλάνη Ποιος είσαι;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Εγώ;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Εσύ! Εσύ! Ποιος είσαι;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Γιατί να σου πω; Ποιος είσαι εσύ που θα μου πεις τι να κάνω;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Αυτό σε ρωτάω κι εγώ· ποιος είσαι; Ποιος σ' έστειλε; Γιατί είσαι εδώ; Ποια είναι τα όνειρα σου;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

[Ακούγεται ένα νανούρισμα, χαχανητά, παιδικά γέλια, παιγνίδια]

ΕΑΥΤΟΣ Α: Τι ακούγεται; Θα τρελαθώ. Όχι, μην μου το κάνεις αυτό! [Απελπισμένα]. Σε παρακαλώ.... [Κλαίγοντας]. Μητέρα;; Μητέρα;; Μητέρα μου..... πού βρίσκεσαι;

[Μια λευκή μορφή, χωρίς χαρακτηριστικά, τριγυρνάει παντού και του φωνάζει]

ΜΗΤΕΡΑ: Γιε μου, ποιος πραγματικά είσαι;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Δεν έχει σημασία.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν έχει σημασία; Κι όμως, όσο και αν δεν του δίνεις σημασία, τόσο αυτό σε καταδιώκει. Ποιος είσαι;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Ποιος είμαι... Να είμαι... να μην είμαι.... Ποιος γνωρίζει... [ειρωνικά,με αυτοσαρκασμό]

[Φωνές, ουρλιαχτά, το ίδιο νανούρισμα ακόμη πιο δυνατά. Εμφανίζεται ένα πλήθος ανθρώπων πάνω στη σκηνή, του φωνάζουν σκληρά και τον δείχνουν]

ΠΛΗΘΟΣ: ΑΥΤΟΣ! ΑΥΤΟΣ!

ΕΑΥΤΟΣ Α: [Απελπισμένα] Σταματήστε! [Φεύγουν όλοι απ' τη σκηνή γελώντας χαιρέκακα]

Γιατί μ' εξορίζουν έτσι; Νοιώθω τόσο κουρασμένος... Ταλαιπωρημένος... Έχασα κάτι... κάποιον... Εκείνη... Το μοναδικό μου στήριγμα ,την μοναδική μου ελπίδα. Σε τι εφταιξα;

Γιατί να μην φεύγουν οι άνθρωποι φορτωμένοι με συγγνώμες;

[Σαν να ανακαλύπτει κάτι] Ναι! Αυτή θα είναι η λύτρωσή μου! Αλλά σε ποιον;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Σ' εμένα.

ΕΑΥΤΟΣ Α: [Υποτιμητικά] Σ' εσένα; Και γιατί παρακαλώ;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Ξέρεις πώς μου 'χεις φερθεί; Μ' έχεις παραμελήσει για να είναι οι άλλοι καλά. Δεν φροντίζεις καθόλου τον εαυτό σου, μόνο τους άλλους – τι θα πεις, τι θα δείξεις....

Κυριαρχεί ο εγωισμός ανάμεσά μας... Πώς ζεις; Τα τελευταία χρόνια μεταξύ μας υπάρχει μίσος. Το έχω καταλάβει. Κατηγορείς για τα πάντα εμένα... Κοντεύεις να τρελαθείς. Με σιχαίνεσαι και σε σιχαίνομαι, προσπαθείς να με καταστρέψεις και διαλύεις τον ίδιο σου τον εαυτό· δεν μπορείς να μ' αποφύγεις, δεν μπορείς να με ξεκολλήσεις από πάνω σου, είμαστε ένα! [Άγρια] Το καταλαβαίνεις;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Λοιπόν; Πες μου! Βοήθα με επιτέλους. Συνεχώς με βασανίζει η έγνοια για το τι θα πουν, τι θα σκεφτούν οι άλλοι για μένα. Το τι νοιώθω, τι σκέφτομαι δεν έχει καμία σημασία... Λοιπόν; Πρέπει να πεθάνω; Κι αν πεθάνω, θα πάω στον παράδεισο;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Τι λες, δεν πιστεύω...

ΕΑΥΤΟΣ Α: Από τότε που έφυγε εκείνη δεν υπάρχει τίποτε για μένα. Όλη μου την αγάπη, τη συμπόνια, την πήρε μαζί της, μου άφησε μόνο μίσος και πόνο, πόνο και μίσος. Εσένα;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Εμένα τι;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Εσένα τι σου άφησε.

ΕΑΥΤΟΣ Β: Εγώ δεν τη γνώρισα, είμαι η άλλη πλευρά του εαυτού σου.

ΕΑΥΤΟΣ Α: Εσύ γνωρίζεις ποιος είσαι, σωστά; Με βασανίζεις! Αυτός είναι ο σκοπός σου! Έχω δυο πλευρές, η σκοτεινή μου είσαι εσύ. Εσύ μιλούσες πριν. Πες μου τώρα, καλά τα λέω; Μίλα μου!

ΕΑΥΤΟΣ Β: Μπορεί, τίποτα δεν είναι σίγουρο.

ΕΑΥΤΟΣ Α: Όχι δεν σε πιστεύω, εγώ, ένα πράγμα ξέρω πολύ καλά· γνωρίζω ως και την τελευταία πτυχή της απελπισίας. Ναι, την ξέρω πολύ καλά. (μικρή παύση) Αλήθεια.

ΕΑΥΤΟΣ Β: Μπορείς να συλλογιστείς πόσα είναι τα ψέματά σου; Μπορείς;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Νομίζω πως ναι, νομίζω ότι για πρώτη φορά στη ζωή μου θα πω την αλήθεια..

ΕΑΥΤΟΣ Β: Ωραία, λοιπόν, ποια είναι αυτή;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Εσύ. Εσύ, χα! Πόσο ηλίθιος μπορεί να είμαι; Και δεν το είχα καταλάβει τόσο καιρό; Εσύ, εσύ είσαι το μοναδικό ψέμα που έχω πλάσει. Εγώ... Λοιπόν, τι λες; Θα διορθώσω τα ελαττώματά σου μόνο αν το παραδεχτείς. Τι λες;

ΕΑΥΤΟΣ Β: [Γελάει δυνατά] Να με διορθώσεις; Εσύ; Εμένα; Για σύνελθε! Εσύ να διορθώσεις εμένα; [Γελάει ακόμη πιο δυνατά]

ΕΑΥΤΟΣ Α: Γελάς; Γιατί, δεν με πιστεύεις;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Εσύ, εσύ είσαι ο μόνος ψεύτης, ο ηθικός αυτουργός. Εσύ! Εγώ είμαι αληθινός, σου τ' ορκίζομαι. Το μόνο σίγουρο στη ζωή είναι ότι η μια πλευρά του εαυτού μας είναι αληθινή, αν δεν είναι και οι δύο. Δεν υπάρχει κανείς και με τους δυο του εαυτούς τέλειους.

ΕΑΥΤΟΣ Α: Δεν καταλαβαίνω, μιλάς εσύ που τα ξεκίνησες όλα; Εσύ που μου έβαζες συνέχεια φιτιλιές. Εσύ άρχισες. Εσύ ξεκίνησες!

ΕΑΥΤΟΣ Β: Για να ξυπνήσεις απ' το βαθύ ύπνο που κοιμόσουν! Παραδέξου το. Έχεις πει ψέματα, έχεις πλάσει αναλήθειες, έχεις μισήσει την αλήθεια. Έχεις πονέσει...

ΕΑΥΤΟΣ Α: Εσύ, εσύ! [κλαίει]. Αφού είσαι εγώ, γιατί δεν πονάς όταν πονώ, γιατί δεν αμφιβάλεις, όταν αμφιβάλω;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Καημένη μου... Ποιος είσαι λοιπόν; Εξαρτάσαι μόνο από εμένα;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Αποκλείεται... Δεν μου συμβαίνει εμένα αυτό! Με έχεις στήσει στον τοίχο και με πυροβολείς! Όχι...Όχι...

ΕΑΥΤΟΣ Β: Εσύ το προκάλεσες. Από ένα ψέμα... ίσως και δύο... Πάντως δεν είσαι εσύ αυτό. Τ' ορκίζομαι..

ΕΑΥΤΟΣ Α: [με απορία] ορκίζεσαι στον εαυτό σου;

ΕΑΥΤΟΣ Β: Έχεις μπερδευτεί... Λοιπόν πες μου! Φώναξε το! Τι σε βασανίζει;

ΕΑΥΤΟΣ Α: Εσύ! Εσύ! [με μίσος]

ΕΑΥΤΟΣ Β: Και σου μένει μόνο μια λύση, σωστά;

ΕΑΥΤΟΣ Α: (σκέφτεται) Όχι...δεν θέλω να πιστέψω...

ΕΑΥΤΟΣ Β: Πάλι ψέματα λες.

ΕΑΥΤΟΣ Α: Όλα ξεκινάνε από ιδέες, σκέψεις.... Αν μπορούσα να ζω χωρίς να σκέφτομαι...Να υπήρχαν μόνο ελπίδες και συναισθήματα. Λοιπόν;

ΕΑΥΤΟΣ Β: (πονηρά σατανικά) Τι λοιπόν; Πες το!
ΕΑΥΤΟΣ Α: Λοιπόν όχι. Δεν μου αξίζει!
ΕΑΥΤΟΣ Β: Πες το. Φοβάσαι; (γελάει χαιρέκακα)
ΕΑΥΤΟΣ Α: (σκύβει το κεφάλι) Ο θάνατος ...
ΕΑΥΤΟΣ Β: Μόνο ο θάνατος θα σταματήσει τις σκέψεις σου..
ΕΑΥΤΟΣ Α: (φωνάζοντας)Όχι! Ο θάνατος θα με κάνει να σταματήσω να αισθάνομαι, όχι να σκέφτομαι.
ΕΑΥΤΟΣ Β: Νομίζεις ότι τα πάντα στην ζωή είναι αισθήματα;
ΕΑΥΤΟΣ Α: Ναι, λοιπόν. Ναι! Και μάθε ότι εγώ είμαι ευτυχισμένος! Όσο και αν προσπάθησες να κάνεις το αντίθετο. Είμαι... Ναι λοιπόν, είμαι ευτυχισμένος και είμαι απόλυτα σίγουρος γι' αυτό! (με αισιοδοξία).
ΕΑΥΤΟΣ Β: Και το ψέμα; Τα ψέματα; Πάλι κρύβεσαι...
ΕΑΥΤΟΣ Α : Πάει, ξόφλησες τώρα μικρέ... Τα έχω ξεμπερδέψει όλα. Το ψέμα ισούται με το θάνατο. Άρα, λογικά, η αλήθεια σχετίζεται με τη ζωή. Εγώ, επειδή ζω, είμαι αληθινός, ενώ εσύ... τίποτα... είσαι πλάσμα φανταστικό. Ένα τίποτα του μυαλού μου.
ΕΑΥΤΟΣ Β: Κι όμως, εσύ δεν υποστηρίζεις τη λογική. Όχι! Είσαι ψεύτης. Πρέπει να εξαφανιστείς!
ΕΑΥΤΟΣ Α: Αυτό λέω κι εγώ. Είμαι ευτυχισμένος! Ναι. Δεν με νοιάζει ό,τι κι να έλεγα πριν. Τώρα ζω, ονειρεύομαι, ελπίζω... είμαι σίγουρος ότι είμαι ευτυχισμένος επειδή νίκησα το θάνατο, νίκησα το ΨΕΜΑ.

(Ο Εαυτός Α πίνει νερό με ανακούφιση και ο Εαυτός Β φωνάζει κάποιους στίχους του Ελύτη, σαν να συμφωνεί με τον άλλο του εαυτό)

ΕΑΥΤΟΣ Β: «Αν η ψευτιά δεν υπάρχει τρόπος να καταβληθεί ούτε από το χρόνο, τότε το παιχνίδι το έχασα».

Η ΑΥΛΑΙΑ ΠΕΦΤΕΙ ΤΕΛΟΣ